

TESZTÉREK

a Budapest József Utcai Baptista Gyülekezet lapja

XXVII. évfolyam 3. szám

2017. március

Tavaszkunk

Milyen is a tavasz a városban? Levonultak a dunai jégtáblák, kellemes meleg szellő fúj át a bérházak között, összesöpörve a leveleket, szemetet. Nem sietünk annyira a boltba vagy a megállóba, könnyedebben öltözünk, a

Nem ugyanez időszerű-e lelkiekben is? Személyes kapcsolatunk megerősítése Istennel. Felengedés, megtisztulás, ugartörés, Isten üzeneteinek, az ige magvainak a befogadása, gondozása. S ha mindezt így teszi a kerti gazda, megtesz mindent az előírtak szerint, jó

gyermekkel újra felfedezzük a közeli játszótereket, távolabbi kirándulóhelyeket.

Mindeközben mások máshol munkához látnak. A hó és fagy fogságából kiszabadult udvart megtisztítják a levelektől, gallyaktól. A fákról lemetszik a felesleges vagy egészségtelen ágakat, felveszik a küzdelmet az esetleges károkozókval. S kezdődhetnek is a földmunkák – ásás, vetés, talajjavítás. Mindezt a remélt gyümölcsstermés örömteli reménységében teszik.

körülmények között jó döntéseket hoz, akkor biztos lesz a termés, ugye? Gondolja ezt az, aki még nem élt és munkálkodott végig egy termelői évet. Aki igen, az tudja, hogy minden igyekezet és szakszerűség szép, jó, szükséges – de nincs benne a garancia a végső gyümölcsstermésre. Mert az eredmény nem a mi kezünkben van, annyi minden történhet vagy maradhat el, minden szándékunk, tettünk ellenére. Ekkor a kertben tanulunk bízni és imádkozni. A lelkiekben pedig eszünkbe jut egy ige: „*Én ültettem, Apollós*

öntözött, de Isten adta a növekedést.”
(1Kor 3,6) Az igyekezet, a jó döntések, a tevékenység csak alap, de nem építmény. Azt csak a hatalmas Isten tudja megadni – nélküle az előbbieket önmagukban mind céltévesztés, bűn.

Viszont az is jó hír, hogy ha nem is volna tökéletes minden lépésünk, tévednénk, hibáznánk, ő akkor is meg tudja adni a növekedést – mert kegyelmes. Tehát semmilyen nézőpontból nincs helye sem az önteltségnek, elbizakodottságnak, sem pedig a félelemnek, reménytelenség-érzetnek, keserűségnek. Isten a jó körülmények és döntések mellett is nélkülözhetetlen a lelki növekedésben, gyümölcstermésben – ezért kell imádkoznunk, tusakodnunk. Ha pedig másképp történne vagy éreznénk néha magunkat, akkor is biztat bennünket: Istent nem lehet legyőzni, megállítani, ő úr és király, az élet és növekedés atyja.

„Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem. Az én segítségem az Úrtól van, a ki teremtette az eget és földet. Nem engedi, hogy lábad inogjon; nem szunnyad el a te őriződ.” (Zsolt 121,1-4)

Boros Dávid

NYESIK A FÁKAT

Ahol járok kint a határban,
 recsegve hullanak az ágak,
 s riadt verébraj méltatlankodik:
 nyesik a fákat.

Felesleges ág: nyúg a fának,
 s hogy a tavaszi nap kilángol,
 kusza terhét a földre rázza
 vígan magáról.

Hull a sok ág, s a levegőben
 felzeng valami zizegő zene,
 mintha a sok-sok terhe vesztett
 fa fellegezne.

Én is, mint kusza ágbogú
 téli fa kiáltok a napnak:
 – Nyess meg, nyessen arany pengéje
 a sugaradnak.

Hulljon le rólam, mint unott ág
 a dohos gond, a fagyöngy-bánat,
 ne hagyj rajtam, csak termő rügyet,
 csak öröm-ágot.

Hadd olvadjak be a tavaszba
 boldogan, tisztán, megújulva
 s ragyogjon ágaim között
 az ég azúrja.

Bódás János

"Nem vagy elég jó!"

„... Olyan a nyelv tagjaink között, hogy egész testünket beszennyezi, és lángba borítja egész életünket... a nyelvet azonban az emberek közül senki sem tudja megszelídíteni, fékezhetetlenül

gonosz az, telve halálos méreggel.”
(Jakab 3, 5.6.8.)

Ezek az igeversek jártak a fejemben, miközben a Mindenki című kisjátékfilmet néztem, amivel Magyarország 2017. február 27-én hajnalban Oscar-díjat kapott a rövidfilm kategóriában. A címben elhangzott mondatot Erika néni (Szamosi Zsófia) mondja Zsófiának (Gáspárfalvi Dorkának). Sokak számára ismerősek ezek a szavak, és fájdalmasan sok ember él ezek árnyékában. „Nem vagy elég jó”. Elbátortalanodás, fájdalom, magány, önpusztító dolgok fakadnak ezekből.

Fiatalokkal foglalkozom, így testközelből tapasztalom ezeket a szomorú következményeket. Sokan késsel vagdossák magukat, vannak, akik mérgező párkapcsolatba, vagy az alkoholba, drogba menekülnek. Persze vannak, akik egészséges környezetben, bátorító légkörben nőnek fel. De ma, ilyen fiatallal találkozni, üdítő számomra. Kevesen vannak.

Többen lennének, ha engednék Isten igéjét dolgozni az életükben. Ő nagyon is magasra értékelt bennünket. A fiát, Jézus Krisztust küldte értünk. „*Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy! Mivel kedves vagy az én szemeimben, becses vagy és én szeretlek.*” (Ézsaiás 43,1,4) Ha az ő bátorító, szerető, felemelő szavaira figyelünk, akkor lesz helyes önértékelésünk, amit aztán

semmilyen „Erika néni” nem tud lerombolni.

Muzslai-Bízik Bence

Gyülekezeti életképek, beszámolók

Párkapcsolat-gazdagító vacsora

A házasság hete alkalmából idén is megrendezésre került a szerelmesek vacsorája a gyülekezetünkben. Szépen megterített asztalok, jó hangulatú játékok, egy kis elmélkedés a házasság bibliai alapjairól, finom vacsora és tartalmas beszélgetések vártak azokra a házaspárookra, akik eljöttek.

Nagyszerű volt látni, hogy milyen sokan jelen voltak ezen az alkalmon. Ez azt jelenti, hogy fontos számukra a házasságuk, hogy építsék, gondozzák, tanuljanak róla. Miért is annyira lényeges ez? Azért, mert magától nem működik a házasság. Tenni kell érte, időt szánni rá, áldozatokat hozni a másikért. A férj és feleség közötti kapcsolat olyan, mint egy virág, melyet öntözni, gondozni, ápolni kell. Egy olyan kapcsolat, amely vagy él, növekszik, fejlődik, vagy elszárad, mint egy növény, amivel nem törődnek. A Sátán célja pedig az, hogy ne jusson egymásra időnk. Tudja, hogy ezzel tönkretelheti a házasságokat. Egy másik jó eszköze az ellenségnek, hogyha egymással tölt időt a házaspár, akkor lehetőleg ne békeességben legyenek együtt, hanem harag és viszály legyen közöttük. Ezt mi is sokszor megtapasztaltuk, hogy támadás alatt vagyunk, mert a Sátánnak nem tetszik az egység. Újra és újra

tudatosítanunk kell, ki is az ellenségünk! Hogy ne egymással harcoljunk, hanem együtt küzdjünk a Sátán ellen! Nem az a lényeg, hogy kinek van igaza, hanem az, hogy betöltjük-e Istentől kapott szerepeinket a házasságon belül. A férfi vezet, elől jár, övé a felelősség, és úgy szereti az ő feleségét, ahogy Isten is megmutatta felénk szeretetét Krisztusban. A nő pedig olyan segítőtárs, aki tiszteli az ő férjét. Szeretet, tisztelet, melyet kifejeznek a szavaink, tetteink, gesztusaink. Persze ez nem könnyű, mert ott van a büszkeségünk, a rengeteg tennivaló, a fáradtság és sokszor a csalódásaink magunkban, vagy éppen a társunkban. Magunktól nem megy, ehhez szükségünk van Jézusra. **„A szeretet türelmes, jóságos, a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat.” (1Kor 13:4-5)** Ha ez megvalósul a házasságunkban, akkor olyan lesz, mint egy főhadiszállás, egy bázis, ahol a gyermekek biztonságban érzik magukat és látják, érzik ennek a bázisnak a jelentőségét. Nagy a felelősségünk, hiszen azt viszik tovább, amit látnak és hallanak.

Pomázi Barnabás

Innen – onnan

Mégis öröm

(Fil.4:4 és 2:17)

„Csúnya volt, tömzsi és púpos is. A negyvennégyes év légibombázásai alatt vesztette el úgyszólván mindenét, így került hozzánk, a parókiára. Lakásunk jórészt üresen állt, a szuterénben húzódtunk meg apró gyermekeinkkel. Az volt az "óvóhely". Ő egy parányi szobácskában lakott fölöttünk. Júlia testvérnek szólította mindenki. Méltán. Senkije sem volt, így lett sokunk testvére, munkatársa, helyettese, kisegítője kis családomnak és egyházközségünknek, a nagy családnak mindenese. Fityula nélküli diakonissza, palásttalan segédlelkész, beteglátogató nővér.

A frontról érkező halálhírek egy részét, amelyet hivatalból nekem küldtek meg a tábori lelkészek, ő kézbesítette. Egyedül nem győztem. Ilyenkor késő estig elmaradt és szótlanul ment be a szobájába. Még légiriadó és bombázások alatt sem jött le, hiába hívtuk. Csak legyintett – és mosolygott. Tulajdonképpen mindig mosolygott. Nem csak az arca, belülről ragyogott. Azóta nem láttam olyan csúnya-szép, tündöklő arcot. Sokáig nem értettem ragyogása titkát.

Nap, mint nap vijjogtak a szirénák. Gyárak közelében laktunk, gyakran hullottak a bombák. A házakra is. Kántorunkat behívták katonának, így

az is ő lett. Úgyszólván minden nap temettünk, felváltva egy idős római katolikus lelkésszel. Egyre gyakrabban név sem került a hevenyében összetákolt koporsókra. Ki tudta azt akkor, ki milyen vallású lehetett? A legtöbbet romok alól ásták ki. Öreg, katolikus lelkész társammal a temetőben tanulgattuk akkor az ökumenét. Egy ilyen alkalommal hárman ugrottunk be az egyik, előre megásott sírba, mert mélyre bukó repülő gépfegyverrel pásztázták végig a temetőt. Júlia testvér ott is, akkor is mosolygott. A szorongásból feszülten mordultam rá: - Most minek örül?

A sír mélyén is ragyogó arccal válaszolta: - Éppen helyben vagyunk.

Máig sem tudom, mire gondolt, arra-e, hogy kitűnő fedezékben lapulunk, vagy arra, ha eltalálnak, csak ránk kell kaparni a földet.

Egyszer – véletlenül – az egyik szoba ablakából kikémlelve láttam, hogy a kert legeldugottabb sarkában imádkozik. A légiriadót lefűjték, s már alkonyodott. Háttal állt a háznak, arcát az ég felé emelte. A Váci úton valamelyik gyár éghetett, mert a tűz verese meg-meglobbant csúnya-szép arcán. Szorosan összekulcsolt kezét az égre emelte. Szinte belemártotta a rőtes fénybe. Ezért láttam olyan világosan, hogy előbb a hüvelykujja emelkedett a szorosan összekulcsolt kézből, majd a mutatóujja, fél perc múlva a nagyujja, aztán a következő. Végül a kisujja. Majd nyitott tenyérrel az ég felé emelte mindkét karját. Úgy állt ott percekig, mint egy szürrealista szobor.

Attól kezdve a késő délutáni légiriadók lefújása után, ha az ablakhoz léptem, mindig ugyanott és ugyanígy találtam, imádkozva. Akkor is, amikor közvetlenül közelünkben söpört el egy házat a légiakna. Ezután belépett a lakásba és még sugárzóbb volt, mint máskor. Akár lámpát sem kellett volna gyűjtanunk. Bár nem is volt szabad. Igaz, őt nem lehetett "elsötétíteni." Elmondtam neki, hogy akaratlanul megfigyeltem, s hogy így, ujjait emelgetve még senkit sem láttam imádkozni. Rám mosolygott és azt válaszolta: - Ez az én olvasóm.

- Az olvasója?- csodálkoztam rá.

- Az. Amikor hüvelykujjamat nyújtom ki, azokra gondolok, akiket a Lélek eszembe juttat. Azután a mutatóujjam következik, akkor azokért mondok imát, akik Isten felé mutatják utamat. Magáért is akkor imádkozom. Amikor a nagyujjamat emelem fel, a világ vezetőiért könyörgök: hagyják abba a háborút. Túl sok vér folyt már. A következő a gyenge ujjam. Azzal a gyöngéket, az üldözötteket, a kicsinyeket és a haldoklókat ajánlom Isten kegyelmébe. A kisujjam az enyém. Azzal kérem Gazdám, hogy halálomig vidám szívvel szolgálhassam. Hogy senki ki ne maradjon, ezért tartom ép tenyeremet az ég felé, s így kérem Istent, tartsa tenyerét a világot – mégis.

Mosolygott és ahogy szokott, eltűnt a szobájába.

Hónapok múlva derült csak ki, akkor már nem dörögtek az ágyúk, hogy egy rongyos zsákban az ágya alatt

dugdosta a kifosztott rákospalotai zsinagóga hétágú gyertyatartójának és egyéb összetört kegyszereinek darabjait. A vandál pusztítás után, éjjel kilopózkodott a házból, s amit a zsinagóga körül talált szétdobálva, zsákba szedte, hazahozta és elrejtette. Nem felejttem el, hogy később Duschinszki barátom, a rákospalotai rabbi, aki csodamódon megmenekült a bori haláltáborból, hogyan zokogott erre a zsákra borulva, hogyan jajgatott héberül az asztalon kiborított törmelék fölött. Amikor megkérdezte Júlia testvért, mivel hálálhatja meg azt, amit tett, ő azt válaszolta: - Örülök, hogy most örül – és kiment a szobából.

Aztán jóval a háború után egyszer rosszul lett. Kórházba került. Valamikor ápolónővér volt, nem lehetett becsapni. Igaz, nem is akarták, mert megismerték. Amikor ágya szélére ültem és megszorítottam a kezét, olyan derűvel mondta: rák, mintha örömhírt közölt volna. Bármikor meglátogattam, mindig volt jó híre valakiről a kórteremben: Erzsi néni a négyes ágyon, már evett; ez hazament; az jobban van, amaz már tud aludni. Amikor felőle faggattam, egyféle választ adott: jobban vagyok, mint érdemlem.

Egy napon üresen találtam az ágycsészét. Már a lepedő is le volt húzva róla. Sokáig ültem a csupasz sodronyra meredve, megszokott helyemen, majd bekopogtam az orvosához. Már ismertük egymást. Ószhajú, idős, sok szenvedést megért belgyógyász volt. Amikor meglátott, levette a szemüvegét, és sokáig törölgette. Nem nézett rám, úgy

mondta: - Mielőtt meghalt, a kórteremben mindenkitől bocsánatot kért, ha valakit valamivel megzavart volna. Tőlem is, hogy gyógyulásával nem tudott örömet szerezni. Önnek ezt a levelet hagyta hátra. Arra kért, halála után adjam át.

Megszorította a kezem, s valami ürüggyel magamra hagyott. A levélben temetésével kapcsolatban néhány szerény kérése volt Júlia testvérnek. Pár meleg sor, s végül egy bibliai idézet Pál leveléből, amelyet az öreg apostol beteg, fogolyként, bilincsek közül a filippibelieknek írt: **„Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom, örüljete.”** Ezután csak egy szó állt még a levélben, reszketeg, nagy betűkkel kirajzolva: MÉGIS.

Azóta fehér fába vésve ott őrzöm ezt az egyetlen szót íróasztalomon. Ha fáradtan, örömtelenül ébredek, s nehéz nap vár rám, úgy kezdem, hogy elibe ülök, és hosszasan nézem. A hófehér fa és a belevéselt öt betű: MÉGIS, hamarosan úgy sugárzik, mint egykor Júlia testvér. És vissza kell mosolyognom rá.”

Dr. Gyökössy Endre

Közreadta: B.V.

ÉN VELED VAGYOK

**Hittel, reménnyel járj végig utadon,
hidd el Én mindenkor, veled vagyok.**

**Ha az égen napfény, vagy csillag
ragyog,
vagy, felhők tornyosulnak sötéten,
Én veled vagyok, nem hagylak el
téged.**

**Megőrizlek sötétben és fényben,
végigkísérlek, hűséggel utadon,
mert félőn szerető, Megváltód vagyok.**

Schvalm Rózsa

SZENTEK LEGYETEK

Egy barátom sötét éjszaka ment végig a kisváros utcáján. Valaki lámpással a kezében közeledett, s mikor mellé ért, észrevette, hogy az az ember nem lát.

- Barátom, ön vak?

- Igen.

- Akkor minek a lámpa a kezében?

- Természetesen azért, hogy az emberek nekem ne jöjjenek és föl ne boruljanak bennem!

Tanuljatok ettől a vaktól! Úgy fénylíék a ti világosságotok, hogy az emberek megmeneküljenek a veszedelemtől, mely rájuk vár a sötét világban.

Legyetek szentek mások javáért is!

D.L. Mood

Közreadta H.A.

A BÖLCSESSÉG FORRÁSA

**„Csak az Úr ad bölcsességet, szájából
ismeret és értelem származik.”**

Példabeszédek 2:6

Abraham Linkoln, az Egyesült Államok nagyra becsült elnöke hitvalló keresztyénként volt ismeretes. A feladatával járó sok és nagy munkát igyekezett mindig bölcsességgel és gondosan teljesíteni. Honnan merített ehhez erőt? Egyik ismerőse - aki egyszer nála időzött a Fehér Házban - a következőket mesélte el:

„Egyik éjjel nem tudtam elaludni. Felkeltem és a süppedős folyosói szőnyegeken sétálgattam. Közben az elnök hálósobájához értem. Az ajtó félig nyitva volt, és nagy meglepetésemre a szoba lakóját térdelve és imádkozva láttam. Az asztalon pedig nyitott Biblia feküdt. Kis idő múlva felemelkedett térdeiről és a Szentírást olvasta. Az éjszaka csendjében, a bölcsesség forrásából merített erőt, amelyre oly nagy szüksége volt nagy és nehéz feladata ellátásához. Közbenközben bizonyára megtapasztalta: >>Minden forrásom belőled fakad!<< (Zsolt.87:7)”

Közreadta H.A.

Gondolatok

- > Felirat a pokol kapuja fölött: "Érdemed szerint." A menny ajtaja fölött: "Isten irgalmából."
- > A küzdelmek megszokása könnyebbé teszi a szenvedések elviselését. *(Marcus Tullius Cicero)*
- > Az agy sokkal hajlamosabb elsorvadni a túl kevés használatától,

mint elkopni a túl soktól.

(Norman Doidge)

- Az igazi szeretet ott kezdődik, ahol már nem vársz érte viszonzást. (Saint-Exupéry)
- A legmagasabb kitüntetés mások szolgálata. (Max Brooks)
- Több jó van bennünk, mint amennyit mások észrevesznek, de több rossz is, mint amennyit magunk tudunk magunkról. (Szent- Gály Kata)
- Egy érző szív sokszor többet jelent a büszkeségnél és a bátorságnál. (George R.R.Martin)
- Belső fény nélkül minden sötét.
- Minden emberben ott rejlik a feltáratlan képességek hatalmas kontinense. Boldog, aki saját lelkének kolombuszaként él!

(James Stephen)

Gyülekezetünk betegei

Ádány Vince és neje
Dobner Péter
Hetzke József
Huszta Tiborné
Kántor Ida
Kántor Imréné
Kiss Tamara
Puskás Zoltánné
Ráduly Emil és neje

Rumbold Gyula
Sebők Györgyné
Stubnya Tiborné
Szalay Mihályné
Szikszai Lajosné
Szűcs Borbála
Tóth Imréné
Vida Sándorné

„Semmiért ne aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt.” (Fil 4,6)

„Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm. Fűves legelőkön nyugtat engem, és csendes vizekhez terelget engem. Lelkemet megvidámítja, az igazság ösvényein vezet

engem az ő nevéért. Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy, a te vessződ és botod, azok vigasztalnak engem. Asztalt terítesz nekem az én ellenségeim előtt, elárasztod fejem olajjal, csordultig van a poharam. Bizonyára jóságod és kegyelmed követnek engem életem minden napján, s az Úr házában lakozom hosszú ideig.”

(Zsoltár 23)

Szeretettel kérjük a testvéreket, hogy a testi-lelki betegekért ne feledkezzenek meg imádkozni! Jézus Krisztus az orvosok Orvosa meghallgatja a hitből fakadó imákat. Betegeink címe, telefonszáma Boros Dávid lelkipásztornál és Huszta Tiborné testvérnőnél megtalálható.

Gyülekezeti programok

- március 3-5. IFI hétvége Verőcén
március 9. 15:00 Nyugdíjas klub
március 10. 18:30 Ifjúsági klub
március 14. 18:00 Kórházmisszió
március 17. 18:30 Ifjúsági klub
március 18. 15:00 Börtön misszió/Olajág istentisztelet
március 24. 18:30 Ifjúsági klub
március 31. 18:30 Ifjúsági klub
április 7. 18:30 Ifjúsági klub

József Utcai Baptista Gyülekezet

cím: 1084 Budapest,

VIII. József u. 12.

www.jozsefutca.hu

Rendszeres alkalmaink

Vasárnap

de. 9:30 imaóra,

de.10:00 istentisztelet

du. 17:00 istentisztelet

Szerda este

18:00 bibliaóra

19:00 énekóra

Mindenkit szeretettel várunk!